

THE NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
OVER KUNSTHARSVULLINGEN

Vele collegae hebben mij gevraagd alsnog de verwijten van coll. V a n D a l e n — dat ik de naam en de autoriteit van het Bureau of Standards misbruikt zou hebben in mijn betoog over acrylhars voor vullingen — te weerleggen.

In mijn inleiding over het gebruik van acrylhars voor directe vullingen is de naam van het Bureau of Standards niet genoemd.

Het oordeel van het Bureau of Standards over acrylhars voor directe vullingen is reeds langer dan een jaar geleden bekend gemaakt in *The Journal of the American Dental Association* van Februari 1950 op pag. 243 en luidt als volgt:

Statement on direct resinous filling materials.

The Council on Dental Research is receiving a large number of inquiries regarding the merits and faults of the many direct resinous filling materials that are now appearing on the market. Pending the outcome of investigations now in progress in the cooperative dental research program between the federal government and the American Dental Association at the National Bureau of Standards the Council's advice is to use the materials for the types of cavities commonly suitable for silicate cement. This advice is based upon the known characteristics of methyl methacrylate resin together with preliminary experience in testing them clinically and in the laboratory. All users are urged to follow precisely the directions of the manufacturer of the product in use. — Secretary.

Hieruit blijkt, dat collega V a n D a l e n niet op de hoogte is van de publicaties van de — ook in zijn ogen — belangrijkste instelling voor het onderzoek van tandheelkundige materialen.

E. F l a u m e n h a f t

ONTWIKKELING RÖNTGEN-FOTO'S

In aflevering 2 (Febr. 1951) van dit Tijdschrift komt een referaat voor van een artikel van R. C. M i l l e r in de *Dental Digest* 56 : 356, 1950. (Exc. Odont. Sectie IX, No. 36). Collega H o u p t te Den Dolder verzoekt ons, hierbij de volgende aantekening te maken:

Hoewel de schrijver in hoofdzaak gelijk heeft, mag men toch niet uit het oog

verliezen, dat iedere film een eigen „gradatie” bezit. De ene filmsoort zal een zachte gradatie hebben, hetgeen wil zeggen, dat lichte en donkere tinten er met geleidelijke overgangen door worden weergegeven. Daarentegen zal een film met een harde gradatie bedoelde overgangen sterker weergeven. Nu behoren de Röntgenfilms veelal tot de tweede soort. Verder kan de dichtheid van een object, dat radiographisch wordt opgenomen, individueel sterk verschillen. Het is uiterst moeilijk, deze dichtheid van te voren vast te stellen. Het absorberend vermogen van het object bepaalt in hoofdzaak de contrasten. Het negatief kan dienen-gevolge zijn: 1. arm aan contrast; 2. rijk aan contrast; 3. het gemiddelde tussen beide. Indien nu de belichtingstijd goed is en het negatief lang doorontwikkeld wordt, dan ontstaan negatieven, die hard van tint zijn. Voor contrastarme gevallen geeft dit voordelen, voor contrastrijke nadelen. Bij zeer lang doorontwikkelen wordt de gradatie harder, hetzelfde geschiedt bij temperatuurverhoging van het ontwikkelbad.

Op plaatsen, waar sterke lichten zijn, (grote stralingsintensiteit) kan het negatief door te lang ontwikkelen te donker uitvallen (te veel zwarting); kleine details in dit gebied gaan dan verloren en zijn, na het gereed komen van het negatief, ook bij sterk doorvallend licht niet te lezen. Tenslotte wordt het negatief bij een ontwikkeling van enkele uren grijs van kleur en is dus minder brilliant.